

Hồi thứ 66

Trình Linh Tố lăm mưu nhiều kế

Hồ Phỉ vừa vững tâm một chút, bỗng ngửi thấy mùi hôi thúi xông lên sặc sụa. Chàng định thần nhìn lại thì trên cỗ xe lừa để đầy những thùng phân. Nguyên đây là xe đi đến các nhà để đổ thùng. Chàng tự hỏi :

- Sao nửa đêm lại có xe lấy phân đậu ở đây ?

Chàng quay đầu nhìn lại thấy bọn vệ sĩ lớn tiếng hò reo đuổi tới. Chàng động tâm xách một thùng phân liệng về phía sau.

Hai tên vệ sĩ đi đầu đụng phải thùng đó vào người ngã lăn ra không dậy được nữa.

Bọn vệ sĩ này toàn là những võ sĩ khỏe mạnh gan dạ, chúng không sợ đao thương nhưng lại chẳng dám nếm mùi hôi thúi.

Cỗ xe lừa chạy bon bon về phía trước, nhưng chỉ lát sau bọn vệ sĩ lại đuổi tới.

Nên biết Phúc Khang An làm Binh bộ Thượng thư đương triều, trong tay nắm giữ binh quyền. Đội vệ sĩ trong phủ đều không phải tầm thường mà để Hồ Phỉ hai đêm liền vào đại náo đến trời long đất lở thì bọn chúng còn chi là mặt mũi ? Chúng thấy xe chạy xa rồi, thùng phân không thể liệng tới, đành phải lội qua mặt đất đầy phân dơ dáy tiếp tục rượt theo.

Hồ Phỉ trong lòng phiền não nghĩ bụng :

- Nếu mình cứ thế này chạy thẳng về há chẳng tiết lộ chỗ ở ? Mã cô nương chưa thoát khỏi cảnh hiểm nghèo thì dẫn quý về nhà thế nào được ? Nhưng không chạy về nhà thì ẩn vào đâu bây giờ ?

CHàng còn đang ngẫm nghĩ, bọn vệ sĩ đã đuổi đến gần, song vì chúng sợ thùng phân đổ vào người nên không dám xông lại. Chúng tự nhủ :

- Bọn mình cứ đuổi xa xa rồi mãi cũng bắt được. ở trong thành Bắc Kinh này dù gian tặc chấp cánh cũng bay không thoát.

Cỗ xe lừa chạy đến ngã ba, lại thấy giữa đường có một cỗ xe lừa khác đứng đó.

Hồ Phỉ cho xe chạy tới gần, tên xa phu ở bên này nhìn Hồ Phỉ vẫy tay nói :

- Qua bên đó !

Gã tung mình nhảy sang xe khác. Hồ Phỉ bỗng hai đứa nhỏ nhảy theo.

Trên cỗ xe trước một hán tử đón lấy giây cương cho xe tiếp tục chạy về hướng Tây. Còn cỗ xe có Hồ Phỉ chạy rẽ qua hướng đông.

Quân vệ sĩ đuổi tới thấy hai cỗ xe lừa giống hệt nhau lại mỗi xe đi mỗi ngã. Chúng chẳng hiểu thích khách ở cỗ xe nào liền bàn nhau chia binh làm hai đường rượt cả hai xe,

Hồ Phi thấy hán tử thân hình gầy nhom mà thân pháp nhảy sang xe này rất mau lẹ, biết ngay là Trình Linh Tố đến tiếp ứng. Chàng mừng rỡ khẽ gọi :

- Nhị muội ! Tưởng ai té ra là Nhị muội!

Trình Linh Tố chỉ ừ hử một tiếng chứ không trả lời.

Hồ Phi lại hỏi :

- Mã cô nương làm sao ? Bệnh thế có biến chuyển gì không ?

Trình Linh Tố buông thông :

- Không biết!

Hồ Phi biết cô đang tức mình, cất giọng ôn nhu nói:

- Nhị muội ! Tiểu huynh không nghe lời Nhị muội là có điều không phải.

Xin Nhị muội lượng thứ cho!

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội đã bảo không chữa bệnh cho y là không chữa. Chẳng lẽ lời tiểu muội không phải là lời nói của con người ?

Hai người đang nói lại đi tới chỗ ngã ba đường. Giữa ngã ba lại có một cỗ xe lừa đứng chờ. Lânà này Trình Linh Tố không đổi xe, chỉ huýt còi vung tay ra hiệu cho hai cỗ xe lừa chia làm hai ngã nam bắc mà chạy.

Bọn vệ sĩ rượt tới nơi ngơ ngác nhìn nhau rồi la lớn :

- Ma quỷ ! Ma quỷ !

Rồi chúng lại chia đôi : một nửa rượt xe hướng bắc, một nửa đuổi theo xe phía nam.

Đường phố Bắc Kinh chẳng khác gì bàn cờ, lúc chia nam bắc, lúc rẽ đông tây. Từ đời nhà Nguyên dựng đô đến nay đã thế rồi. Cứ một tầm tên lại xuất hiện ngã ba đường, mà mỗi ngã ba đều có một cỗ xe lừa đậu.

Trình Linh Tố thấy bọn vệ sĩ đuổi tới gần, không đổi xe để khỏi phải nhảy qua kèo địch phát giác. Chỉ khi nào thấy bọn vệ sĩ còn xa mới dắt Hồ Phi bổng hai đứa nhỏ nhảy qua xe khác để con lừa mới sung sức chạy nhanh hơn.

Tình trạng này tiếp diễn, bọn vệ sĩ mỗi lúc một giảm bớt, sau chỉ còn năm sáu tên rượt theo mà tên nào cũng chạy bỏ hơi tai, chân bước chậm lại.

Hồ Phi khen :

- Nhị muội ! Kế sách này của Nhị muội thật là tuyệt diệu. Nếu đêm khuya mà không mượn những cỗ xe đồ thùng lại dùng xe thường đứng ở giữa đường tất khiến bọn quan binh tuần tiểu sinh lòng ngờ vực.

Trình Linh Tố cười lạt hỏi :

- Ngờ vực thì ngờ vực chứ sao ? Đại ca đã chẳng tiếc thân mình thì có chết về tay quan binh cũng chẳng hề gì !

Hồ Phi cười đáp :

- Tại hạ chết thì chẳng tiếc chi cả, chỉ tiếc cho cô nương phải đau lòng thành ra lại không chết được !

Trình Linh Tố cười lạt hỏi :

- Đại ca không nghe lời, đem thân đi nạp mạng thì ai thương tiếc làm cóc ì, trừ phi là người đa tình đa nghĩa như Viên cô nương. Sao cô không đến giúp đại ca một tay ?

Hồ Phi nói :

- Y không hiểu tại hạ ngu ngốc đến nỗi dám xông vào phủ Phúc đại soái. Trong thiên hạ chỉ có một vị cô nương là biết tại hạ liều lĩnh man rợ và chỉ có cô mới dám cứu mạng cho tại hạ.

Mấy câu này khiến Trình Linh Tố được an ủi rất nhiều. Cô háng dạng đáp :

- Ngày trước Mã cô nương đã cứu mạng cho đại ca, nên đại ca không quên mà cố tình báo đáp.

Hồ Phi đáp :

- ở trong lòng ta, Mã cô nương bì với Nhị muội thế nào được ?

Trong bóng tối Trình Linh Tố mỉm cười nói :

- Đại ca câu tiểu muội chữa trị cho Mã cô nương nên nói dễ nghe lắm. Còn khi không cầu đến thì lại coi tiểu muội như cơn gió thoảng qua.

Hồ Phi thê :

- Nếu tiểu huynh mà nói dối sẽ chẳng được chết yên lành.

Trình Linh Tố nói :

- Thật là thật, dối là dối, ai bảo đại ca phát thệ làm chi ?

Cô nói câu này tỏ ra trong lòng đã giảm nửa phần tức giận.

Lại tới chỗ đường rẽ, và sau xe chỉ còn hai tên vệ sĩ.

Hồ Phi cười nói :

- Nhị muội hãy dừng xe lại để tiểu huynh diễn một màn kịch chơi!

Trình Linh Tố buông cương cho lừa dừng bước. Hai tên vệ sĩ đuổi thêm mấy bước đã tới gần.

Hồ Phi xách một cái thùng không liệng mạnh tới đánh "bộp" một tiếng, cái thùng chụp trúng đầu một tên vệ sĩ. Tên kia giật mình kinh hãi "úí" lên một tiếng, xoay mình chạy trốn.

Trình Linh Tố thấy tình trạng rất hoạt kê không nhìn được bật lên cười khúc khích, bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết.

Hồ Phi cùng cô sánh vai ngồi trên xe, đỡ lấy dây cương. Lúc này cách nhà ở không xa mấy, phía sau lại không có quân sĩ rượt theo. Hai người cho xe đi một quãng nữa rồi nhảy xuống, trả xe lại cho xa phu và thưởng cho gã một lạng bạc.

Mỗi người ôm một đứa nhỏ đi bộ về, vượt tường vào nhà, quỷ thần cũng không biết. Chẳng ai ngờ hai người vừa đại náo trong phủ Phúc đại soái trở về.

Mã Xuân Hoa được gặp hai con, phấn khởi tinh thần. Cô ôm chặt lấy chúng, dòng châu lã chã khôn cầm.

Hai đứa nhỏ cũng vui sướng reo lên :

- Má má ! Má má !

Trình Linh Tố thấy tình cảnh này cũng xúc động rơm rớm nước mắt, khẽ nói :

- Đại ca ! tiểu muội không trách đại ca nữa. Chúng ta nên đoạt hai đứa nhỏ về để mẹ con đoàn tụ là phải.

Hồ Phỉ đáp :

- Tiểu huynh không nghe lời Nhị muội, trong lòng vẫn áy náy.

Trình Linh Tố mỉm cười nói :

- Ngay ngày đầu chúng ta gặp nhau, đại ca đã không nghe lời tiểu muội. Tiểu muội bảo đừng dời xa nửa bước và không được động thủ, đại ca có nghe đâu ?

Mã Xuân Hoa được gặp hai con trong lòng thư thái, bệnh thể thuyên giảm rất mau, nàng lại được Trình Linh Tố châm cứu và cho uống thuốc, chất độc trong người giảm trừ dần dần. Nàng hỏi : Tại sao lại đến đây và vì lẽ gì không thấy mặt Phúc Khang An thì Hồ Phỉ và Trình Linh Tố không nói rõ. Hai thằng nhỏ còn bé quá cũng không biết được.

Chớp mắt lại mấy ngày nữa trôi qua. Tiết trung thu đã đến. Chiều hôm ấy Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố, Thái Uy, Cơ Hiểu Phong đến phủ Phúc Khang An tham dự đại hội chưởng môn. Trong cuộc đại hội này gần đủ mặt anh hùng tam sơn ngũ nhạc và hảo hán tứ hải bát phương. Số người đông đảo không biết đến thế nào mà kể.

Hồ Phỉ lần này lại hóa trang khác trước. Hàm râu chằng nhuộm vàng, da mặt cũng vàng khè như người mắc bệnh hoàng đả, nhưng đây mình áo gấm rực rỡ. Miệng ngậm ống thuốc bằng ngọc phỉ thúy, tay cầm cây quạt lớn hoa vàng. Cách phục sức vừa ra chiều sang trọng lại đây vẻ phàm tục. Trình Linh Tố làm một phụ nhân đứng tuổi, lưng còng mặt dãn. Chẳng ai dám bảo y là một cô nương mới mười bảy, mười tám tuổi.

Mọi người vào cổng lớn phủ tướng quốc thì bọn thị vệ đã rút lui hết, chỉ có tám người đón khách.

Hồ Phỉ đưa văn thư lên. Bọn chúng thấy khí phách chằng rất lớn, lại là chưởng môn Hoa Quyền môn, liền kính cẩn mời vào ngồi bàn ở phía Đông. Tại bàn này còn mấy người nữa. Họ là bọn Hâu Quyền Đại Thánh môn.

Trình Linh Tố thấy vị chưởng môn đã già, đầu cao mũi nhọn, miệng đỏ tay dài, tướng mạo có phần giống khỉ thì không khỏi cười thầm.

Lúc này trong sảnh đường tân khách đã tới quá nửa mà ngoài cửa vẫn còn lục tục tiến vào.

Những người tiếp khách trong sảnh đường đều là võ quan dưới trướng Phúc Khang An. Có người vào hạng đại viên tam tứ phẩm, nhưng ở phủ Tướng quốc chỉ là những tùy viên mời khách chẳng khác gì bộc dịch.

Hồ Phi liếc mắt nhìn quanh bỗng thấy Chu Thiết Tiêu và Uông Thiết Ngạc đi tới. Hai lão này toàn thân sắc phục võ quan, mặt mày hớn hờ, mũ đội trên đầu đều đối khác. Hiển nhiên chúng đã thăng quan.

Chu, Uông đi tới trước mặt Hồ Phi và Trình Linh Tố nhưng không nhận ra hai người.

Hai tên võ quan khác nhìn Chu, Uông cười hì hì nói :

- Cung hỷ Chu đại ca và Uông đại ca, đêm qua đã lập được trường công lao rất lớn.

Uông Thiết Ngạc sượng quá toét miệng cười đáp :

- Cái đó chẳng qua là gặp may, chứ có bản lĩnh gì đáng kể đâu !

Lại một tên võ quan khác tiến lại nói :

- Một vị làm ký danh tổng binh, một vị là thực thụ phó tướng. Hay quá ! Hay quá ! Những nhân vật nổi danh trong phủ Phúc đại soái, hai vị đáng kể là được thăng quan lẹ nhất.

Chu Thiết Tiêu cười mát đáp :

- Bình đại ca lại nói giỡn rồi. Anh em tại hạ vô công mà hưởng lộc bì làm sao được Bình đại ca lập công ngoài chiến trận.

Tên võ quan nghiêm nghị nói :

- Chu đại ca liều mình giải cứu tướng quốc phu nhân, Uông đại ca ra sức bảo vệ công nương. Đức vạn tuế kim khẩu gia phong, tiểu đệ bì thế nào được.

Chu Thiết Tiêu và Uông Thiết Ngạc đi đến đâu bọn võ quan đều xúm lại đưa lời cung hỷ tâng bốc tới đó. Bọn chường môn nghe thấy cũng động tính hiếu kỳ hỏi về vụ hai người lập công hộ chúa thế nào, thì các võ quan lại thêm đầu mỡ thuật chuyện cho thêm vẻ ly kỳ.

Hồ Phi đứng cách xa chỉ phảng phất nghe đại khái câu chuyện : Đêm hôm qua Hồ Phi vào Phúc phủ, cướp hai thằng nhỏ. Chu Thiết Tiêu lão mưu thâm toán, chẳng những tiêu giải được họa hoạn mà còn nghe được tin trước tìm kế giải cứu tướng công phu nhân, và kêu sư đệ là Uông Thiết Ngạc bảo vệ công chúa.

Tướng công phu nhân là tình nhân của vua Càn Long, Công chúa là ái nữ của Hoàng đế. Trường công lao giải cứu này thật dễ dàng nhưng trong mắt nhà Vua lại khó khăn hơn ra trận đánh giặc gấp mười. Vì thế hai lão được triệu vào kim điện bệ kiến, gia thăng tam cấp. Tướng công phu nhân cùng Công chúa và Phúc Khang An cũng ban thưởng rất nhiều vàng bạc châu báu.

Trong một đêm Chu, Uông hai người vận đã đỏ càng thêm đỏ. Ai cũng bảo mấy trăm tên thích khách tập kích Phúc phủ. Nếu không được hai vị Chu, Uông lực chiến thì tánh mạng Tướng quốc phu nhân và Công chúa khó nổi bảo toàn.

Bọn vệ sĩ vì che giấu sự bất lực khai ra bọn thích khách mỗi lúc một đông đến nỗi chúng lâm vào tình cảnh quả bất địch chúng, phải liều mạng chống chọi mới bảo vệ được Phúc Khang An vô sự. Kết quả vụ này ai cũng có công.

Phúc Khang An tuy mất hai thằng con rất là phiền não, nhưng nghĩ tới mười năm trước gặp nguy nan ở Hồng Hoa hội thì đêm rồi chỉ phải một phen kinh hãi, quan binh đã đánh lui được bọn thích khách nên ban thưởng rất nhiều cho bọn vệ sĩ.

Than ôi ! Đám quan trường trước nay là thế, đối trên mà chẳng lừa dưới là mọi việc được hoan hỷ.

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố liếc mắt nhìn nhau cười thâm trong bụng.

Hai người đều là tay mưu kế sâu xa cũng không thể nghĩ đến Chu Thiết Tiêu trong vụ này khai thác được một trường phú quý. Hồ Phi lẩm bẩm :

- Lão này trí kế sâu xa, thủ đoạn tàn độc, nhưng bước tiến trình của lão thật là vô hạn định.

Nhón nháo một lúc, bất giác mấy chục bàn đầy đủ khách ngồi. Hồ Phi nhẩm tính cả thấy sáu mươi hai bàn, mỗi bàn tám người chia làm hai phái, thế là một trăm hai mươi bốn vị chương môn. Chàng nghĩ bụng :

- Những môn phái võ công trong thiên hạ không ngờ nhiều đến thế. ấy là chưa kể số không được mời cũng chẳng phải ít.

Trên những bàn tiệc mấy nơi chỉ có bốn người, lại có mấy bàn bỏ trống, khiến chàng sực nhớ tới Viên Tử Y, tự hỏi :

- Nàng đoạt liên hồi chức vị chương môn của mười hai môn phái. Những bàn bỏ trống kia chắc đều là của các vị chương môn mà nàng đã đánh bại. Chẳng hiểu bữa nay nàng có tới đây không ?

Trình Linh Tố thấy chàng ra chiều nghĩ ngợi, khước mắt chàng lộ vẻ ôn nhu. Cô là người thông minh rất mực, đã đoán ra chàng đang nghĩ tới Viên Tử Y thì không khỏi chua xót trong lòng.

Bỗng thấy da mặt chàng co rúm lại, hai mắt đầy lửa giận liền ngó theo mục quang chàng thì thấy một lão già thân thể to lớn, ngồi ở bàn thứ tư về phía Tây. Lão này tay cầm hai trái thiết đảm, cặp mắt lấp lánh lóe liêng nhìn mọi chỗ. Hẳn chính là Phụng Thiên Nam, chương môn phái Ngũ Hồ.

Trình Linh Tố kéo tay áo Hồ Phi. Lập tức chàng tỉnh ngộ quay đầu nhìn nàng, bụng bảo dạ :

- Hẳn đã tới đây thì không thoát khỏi tay ta. Chà ! Tên ác tặc Phụng Thiên Nam tưởng ta sau khi đại náo Phúc phủ, quyết chẳng dám lần tới tham dự cuộc đại hội chương môn. Hẳn có ngờ đâu ta vẫn tới.

Giờ ngộ bắt đầu. Các bàn đầu ngồi đầy rồi, Hồ Phi đảo mắt nhìn quanh thấy chính giữa nhà đại sảnh treo một bức trướng gấm trên đề tám chữ lớn : "Dĩ võ hội hữu, quân anh tất chủ".

Sát bức trường gấm đặt bốn bàn, mỗi bàn chỉ có một ghế ngồi phủ da hổ mà hãy còn bỏ trống. Chàng chắc đây là chỗ ngồi của những bậc Vương Công đại quý.

Trình Linh Tố nói :

- Y chưa tới đây ...

Hồ Phi biết là cô nói Viên Tử Y, nhưng cũng hỏi :

- Ai chưa tới ?

Trình Linh Tố không đáp, tự nói một mình :

- Y đã làm tổng chương môn mười hai phái thì thế nào cũng đến

Lại qua một lúc, bỗng thấy một vị tướng quân hàm nhị phẩm đứng dậy, cất tiếng oang oang như chuông đồng hồ :

- Mời bốn vị đại chương môn nhân nhập tịch.

Bọn vệ sĩ cũng hô theo :

- Mời bốn vị đại chương môn nhân nhập tịch.

Quần hào trong sảnh đường đều nghi ngờ tự hỏi :

- Những nhân vật dự đại hội này ngoài bọn đệ tử đi theo chương môn và bên chủ tiếp khách, ai cũng là chương môn, sao lại còn phân làm tứ đại, tứ tiểu ?

Lúc này trong sảnh đường đều yên lặng. Ai nấy trông về khuôn cửa mé đông thấy hai ba vị võ quan đi trước hướng dẫn bốn người vào sảnh đường tiến thẳng tới bên những ghế bọc da hổ mời họ ngồi xuống.

Quần hào ngó thấy thì người đi đầu là một nhà sư già lông mày bạc trắng, tay cầm thiền trượng bằng gỗ huỳnh dương. Nhà sư mặt mũi hiền lành, chưa đến một trăm thì cũng ngoài chín chục tuổi rồi.

Nhân vật thứ hai là một đạo nhân, nước da đen nhẻm. Cặp mắt nửa nhắm nửa mở, coi bộ ốm o, bệ rạc.

Giữa hai nhà tu này, vừa mới nhìn tới đã nhận ra nhà sư đây vẻ uy nghiêm, thân mình cao lớn, đúng là một vị cao tăng đắc đạo. Còn đạo nhân chỉ là một đạo sĩ tầm thường đi thí pháp hóa duyên, vẻ phũ phàng người. Không hiểu sao lão cũng đứng vào một trong bốn vị đại chương môn.

Người thứ ba là một lão già tinh thần quắc thước, ngoài sáu chục tuổi. Cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang, huyết thái dương gồ lên, mới nhìn đã biết là nội công thâm hậu. Lão vừa bước vào đã mỉm cười chấp tay chào hỏi hết người này đến người khác, tưởng chừng trăm vị chương môn có đến chín chục quen lão. Thật là một nhân vật giao du rất rộng. Người hô lão là "Thang đại ca", kẻ kêu bằng "Thang đại hiệp", chỉ có mấy vị niên cao đức trọng là gọi bằng "Cam Lâm huynh".

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Vị này chắc ngoại hiệu là "Cam Lâm Huệ Thất Tỉnh" tên gọi là Thang Bái. Mầu thân của Viên cô nương đã được lão thu nạp. Tiếng nhân hiệp của

lão truyền bá khắp nơi, hào sĩ võ lâm đều bảo lão là bậc nhân nghĩa hơn đời. Không ngờ bữa nay lão cũng bị Phúc Khang An lung lạc.

Lão chưa ngồi vào ghế ngay còn đi qua các bàn hàn huyên với những người quen biết, nào nắm tay, nào vỗ vai ra chiều rất thân mật.

Khi lão đi qua bàn Hồ Phi, liền nắm lấy chưởng môn Đại Thánh Hầu Quyên cười nói :

- Lão hầu nhi ! Lão cũng tới ư ? Ha ha ! Tiệc này lại không dự bị trước một mâm bàn đào.

Lão chưởng môn kia cung kính cười đáp :

- Thang đại hiệp ! Bảy năm không gặp lão nhân gia rồi. Tại hạ chưa kịp lại vấn an, thực đáng đánh đòn. Lão nhân gia càng già càng tráng kiện, thật là hay quá.

Thang Bái vươn tay vỗ vai lão cười hỏi :

- Những hầu tử hầu tôn, hầu bà hầu nữ ở Động Thủy Liêm trên Hoa Quả Sơn đều bình yên cả chứ ?

Vị chưởng môn kia đáp :

- Nhờ hồng phúc của Thang đại hiệp, cả nhà lão phu đều bình yên.

Thang Bái cười khanh khách quay sang nhìn Cơ Hiểu Phong hỏi :

- Cơ lão tam không đến ư ?

Cơ Hiểu Phong khom lưng thi lễ thỉnh an rồi đáp :

- Gia nghiêm không đến. Thường nhật lão nhân gia vẫn nhắc tới Thang đại hiệp và rất cảm ơn đại hiệp đã ban cho viên Nhân sâm dưỡng vinh hoàn, uống vào tinh thần rất tỉnh táo.

Thang Bái hỏi :

- Phải chăng người ở phủ Vân Bối Tử? Sáng mai ta lại gọi cho người một ít.

Cơ Hiểu Phong khom lưng tạ ơn.

Thang Bái đưa mắt nhìn Hồ Phi, Trình Linh Tố và Thái Uy gật đầu mấy cái rồi qua bàn khác.

Vị chưởng môn ở Đại Thánh Hầu Quyên môn nói :

- Thang đại hiệp ngoại hiệu là "Cam Lâm Huệ Thất Tinh", thực ra há phải chỉ bảy tinh mà thôi. Năm trước lão phu bảo hộ một món tiêu ngân mười tám vạn lượng bị thất lạc ở Cao Lương đạo. Cả nhà hết hoảng còn thiếu nước nhảy xuống giếng tự tử, nếu không được Thang đại hiệp đứng ra can thiệp thì Tửu Toàn Tam khi nào trả lại món tiêu ngân đó.

Lão nói phun bọt rãi như kể một câu chuyện hăng say. Nguyên lão chịu ơn Thang Bái suốt đời không quên. Hễ gặp cơ hội là lão lại tuyên dương công đức của họ Thang.

Thang Bái tiến vào đại soái oai phong bát diện như một vị đại tướng quân. Ai cũng chăm chú nhìn lão. Lão làm cho ba vị đại chưởng môn kia không còn ai chú ý đến nữa., hình bóng lu mờ.

Đệ tứ chương môn nhân ăn mặc như võ quan, đầu đội mũ Tứ phẩm. Trong nhà đại soái còn nhiều võ quan hàm cao hơn hẳn, nhưng bộ pháp hẳn vững vàng, khí độ oai nghiêm, có vẻ đại tôn sư một phái. Tuổi lối năm mươi, lão mặt to tai lớn, hai hàng lông mày dựng lên. Hắn lẳng lặng tiến vào ngồi trên ghế thứ tư coi rất bệ vệ. Hắn bảo nguyên thủ nhất tựa hồ không ngó thấy hay không nghe thấy những gì ở quanh mình.

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Đây cũng là một nhân vật phi thường.

Lúc chàng mới tiến vào đại hội, trong lòng tràn ngập hùng tâm tráng chí không coi ai vào đâu, nhưng từ lúc ngó thấy bốn vị đại chương môn, không khỏi có phần úy kỵ, nghĩ thầm :

- Thang đại hiệp và vị võ quan kia, bất cứ vị nào ta cũng khó lòng thủ thắng. Thế mà lão hòa thượng và đạo nhân còn ở trên hai người đó thì dĩ nhiên không phải tầm thường. Bữa nay ta không thể tiết lộ lai lịch. Đừng nói hàng trăm vị chương môn đều là cao thủ tuyệt đỉnh mà ngay bốn vị "Tăng, Đạo, Hiệp, Quan" kia muốn chế phục ta cũng dư sức.